

Ούτε πριν την πανδημία, (ούτε κατά τη διάρκεια), ούτε μετά...

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΟΙΝΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Από τις πρώτες μέρες που κηρύχθηκε η έκτακτη υγειονομική κατάσταση που ζούμε, έγινε σαφές ότι το βάρος θα έπεφτε για μια ακόμα φορά στους πιο αδύναμους και φτωχούς. **Η κυβέρνηση έσπευσε να δώσει στα αφεντικά μια σειρά από δυνατότητες που επιζητούσαν εδώ και καιρό**, όπως αδήλωτες υπερωρίες και αλλαγές στα προγράμματα των εργαζομένων, μονομερής επιβολή εκ περιτροπής εργασίας (μέχρι 50% μείωση σε ώρες και μισθό) και τηλεργασίας και αποποινικοποίηση μη έγκαιρης καταβολής του δώρου Πάσχα.

Αυτά τα μέτρα επέτειναν ακόμα περισσότερο την πάγια εργοδοτική καφρίλα των απολύσεων, των εξαναγκασμών σε παραίτηση, των αναγκαστικών αδειών και αδειών άνευ αποδοχών, των μειώσεων αποδοχών και εκβιασμών για συνέχιση της εργασίας, ενώ στα χαρτιά φαίνεται αναστολή σύμβασης ή άδεια ειδικού σκοπού.

Μετά τη λήξη του «πρώτου κύματος» της πανδημίας, οι αποφάσεις που λαμβάνονται κινούνται με συνέπεια προς την ίδια κατεύθυνση. Η ενίσχυση της δυνατότητας για αναστολή σύμβασης και εκ περιτροπής εργασία εξασφαλίζουν ότι τα αφεντικά μπορούν να χρησιμοποιούν εμάς τους εργαζόμενους όπως και όποτε θέλουν, πληρώνοντάς μας αισθητά λιγότερα. Προσωρινά, ένα κομμάτι από αυτά θα μας τα συμπληρώνει το κράτος, αλλά σε κάθε περίπτωση, ακόμα και όσοι/ες έχουμε ακόμα δουλειά, καλούμαστε να ανταποκριθούμε στα ίδια μηνιαία έξοδα με ακόμα λιγότερα χρήματα.

Τα επιδόματα είναι πενιχρά, αφορούν λίγους και για μικρό χρονικό διάστημα. Η προστασία από την απόλυση ισχύει στην καλύτερη περίπτωση για 45 μέρες από την επιστροφή στη δουλειά. Πολύς κόσμος, ο οποίος ειδικά τα τελευταία χρόνια βασιζόταν στην εποχιακή εργασία και την τουριστική σεζόν, παραμένει από το Πάσχα ξεκρέμαστος, χωρίς δουλειά και χωρίς προοπτική για επίδομα ανεργίας τον επόμενο χειμώνα.

Το έκτακτο βοήθημα των 800 ευρώ, χαμηλότερο από τον μηνιαίο κατώτατο μισθό, σε καμία περίπτωση δεν ήταν αρκετό για να καλύψει τα πάγια έξοδα. Εξάλλου δεν αφορούσε το –καθόλου μικρό– κομμάτι των εργαζομένων που δουλεύει ανασφάλιστα, όσους μετανάστες είναι με ελλιπή χαρτιά και αυτούς που είχαν περισσότερες από μία δουλειές, εφόσον εξακολουθούν να εργάζονται. Με άλλα λόγια, αυτούς που έχουν την μεγαλύτερη ανάγκη. Για τους αυτοαπασχολούμενους σε μια σειρά επιστημονικών κλάδων, το «καλύτερο» που σκέφτηκαν ήταν επιδοτούμενα σεμινάρια. Ακόμα και η μείωση στο ενοίκιο για όσους κατέληξαν να παίρνουν τα 800 ευρώ, ήταν μόνο 40% ενώ πάλι δεν περιλαμβάνονταν όλοι όσοι πλήττονται.

Εκτός από την ανέλπιστη ευκαιρία για κερδοφορία που παρουσιάστηκε σε συγκεκριμένες κατηγορίες επιχειρήσεων (υγειονομικού υλικού, σούπερ μάρκετ, ντελίβερι, μεταφορικές), ο Covid-19 αποτελεί ευκαιρία για τα αφεντικά και για έναν άλλο λόγο. Αναπτύσσονται σε χρόνο ρεκόρ συστήματα τηλεργασίας και αυτοματισμοί, ώστε με την δικαιολογία των ανέπαφων συναλλαγών και του μη συγχρωτισμού να μειωθεί μακροπρόθεσμα το κόστος για τους εργοδότες. Με αυτό τον τρόπο, **η δουλειά από το σπίτι με όλα τα απαραίτητα συστήματα επιτήρησης και ελέγχου (με προγράμματα ελέγχου και κάμερες) γίνεται καθεστώς.** Παράλληλα με την εντατικοποίηση, οι ανάγκες σε εργατικό δυναμικό μειώνονται και δικαιολογούνται αναλόγως, στέλνοντας αρκετούς από εμάς στην ανεργία αλλά και εντείνοντας ακόμα περισσότερο τη μαύρη, τη μερική απασχόληση και την εκ περιτροπής εργασία.

Το βάρος για την αντιμετώπιση του Covid-19 έπεσε ουσιαστικά στα περιοριστικά μέτρα, την ατομική ευθύνη και την επιλεκτική στοχοποίηση- κανιβαλισμό όσων παρέκλιναν. Ακόμα και τώρα, οι συναθροίσεις σε πάρκα, πλατείες, παραλίες, ειδικά όταν δεν συνοδεύονται από κάποιου είδους κατανάλωση- δαπάνη, θεωρούνται αντικοινωνικές και ενίοτε καταστέλλονται. Στα κέντρα κράτησης ή στις φυλακές οι άνθρωποι συνεχίζουν πάντα να στοιβάζονται στις χειρότερες συνθήκες. Η κρατική ευθύνη αρχικά αποσιωπήθηκε και αντί να είναι ζητούμενο η στελέχωση και ενίσχυση των υποδομών του συστήματος υγείας, το κράτος απλώς οργάνωσε τον όποιο εθελοντισμό και τις δωρεές μεγαλοεπιχειρηματιών και ομίλων ακόμα και σε ότι αφορά στοιχειώδες υγειονομικό υλικό όπως οι μάσκες. Πλέον, παραχωρεί σαρωτικά τον δημόσιο χώρο στις επιχειρήσεις της εστίασης και του τουρισμού και καταργεί κάθε είδους νομοθεσία (εργατική, περιβαλλοντική ακόμα και υγειονομική) που δεν συμβάλλει στην επιχειρηματική δραστηριότητα.

Για μια ακόμα φορά, μας επιβάλλεται να φτωχύνουμε και να πληρώσουμε την καινούργια οικονομική κρίση που ξεκίνησε. Με εθνική ομοψυχία να βλέπουμε το κράτος να χρηματοδοτεί και να διασώζει την οικονομία σε βάρος της κοινωνίας, στην πλάτη του καθενός και της καθεμιάς μας. Ο περιορισμός δικαιωμάτων και ελευθεριών, τα μέτρα ελέγχου, παρακολούθησης και υγειονομικής χαρτογράφησης που τώρα εφαρμόζονται πιλοτικά, στην Ελλάδα και διεθνώς, είμαστε σίγουροι ότι στο εξής θα τα βρίσκουμε συχνά μπροστά μας με διάφορες προφάσεις.

Από την πλευρά μας, δεν πρόκειται να μείνουμε με σταυρωμένα χέρια μπροστά σε τέτοια ολοκληρωτική επίθεση. Ήδη, σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία για τον κόσμο της τάξης μας από την πρώτη στιγμή εκδηλώθηκαν αντιστάσεις από τους εργαζόμενους στην υγεία, στο εμπόριο, τις μεταφορικές και σε άλλους χώρους δουλειάς που καταπατούνται εργατικά δικαιώματα ή δεν τηρούνται τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας. Από δυνάμεις του κινήματος λειτουργούν δομές και δίκτυα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Η αμφισβήτηση του δικαιώματος συνάθροισης και συναναστροφής στις πλατείες και τους δημόσιους χώρους και η ανάλογη μηντιακή προπαγάνδα απαντήθηκαν έμπρακτα από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας. **Το στοίχημα είναι να δυναμώσουν οι αντιστάσεις. Με όπλα μας τη συλλογική αντίσταση, την αλληλεγγύη να βάλουμε φρένο στην υποτίμηση των ζώων μας. Οι ταξικοί αγώνες και η αλληλεγγύη δεν μπαίνουν σε καραντίνα!**

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΑ ΤΑΞΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ, ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ,

ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ

Επόμενη Ανοιχτή Συνέλευση:

Τετάρτη 10/6 στις 7:30, στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο (25^{ης} Μαρτίου 38)

Πρωτοβουλία εργαζομένων/ανέργων στα νότια

<https://prwterganenotia.wordpress.com/>

prwterganenotia@espiv.net